

2. velikonočna nedelja
Nedelja Božjega usmiljenja
Pirniče, 23. april 2017
»O Božjem usmiljenju«

Dragi bratje in sestre!

Na belo nedeljo jubilejnega leta 2000 je takratni sveti oče, danes sveti papež Janez Pavel II., poljsko redovnico s. Favstino Kowalsko razglasil za svetnico.

Med kanonizaciji je izjavil, da se bo druga velikonočna nedelja odslej imenovala nedelja Božjega usmiljenja.

Kdo pravzaprav je bila s. Favstina?

Rodila se je kot Helena Kowalska, avgusta leta 1905 v kraju Głogowiec na Poljskem. Bila je tretji od desetih otrok v kmečki družini. Njeno obiskovanje osnovne šole je že leta 1917 prekinila vojna. Leta 1920 je prvič prosila starše, da bi smela vstopiti v samostan, vendar ji družina tega ni dovolila. A ker je v sebi čutila močan klic k posvečenemu življenju je vztrajala in leta 1922 ponovno prosila starše, naj ji dovolijo redovni poklic, vendar so jo zopet odločno zavrnil. Julija 1923 - bilo ji je 18 let - je odpotovala v Varšavo ter se tam zaposlila kot gospodinjska pomočnica pri neki družini, hkrati pa v raznih samostanih zaprosila za sprejem. Naposled so jo bili avgusta 1924 po številnih zavrnitvah pripravljene sprejeti v Kongregaciji sester Božje matere usmiljenja. Med pripravnice za vstop v red je bila sprejeta 1. avgusta 1925. Začelo se je trinajst let Heleninega redovnega življenja. Dne 30. aprila 1930 je položila svoje večne redovne zaobljube in kot sestra Marija Favstina prejela redovno obleko.

V raznih samostanih v mestih Płock, Varšava, Vilnius in Krakov je s. Favstina nato do smrti opravljala preprosta, večkrat naporna opravila: delala je v kuhinji, v samostanski pekarni, skrbela za vrt ipd. Nekajkrat je, izčrpana zaradi naporov in tuberkuloze, morala celo v bolnišnico, vendar ji to ni kaj dosti pomagalo. Zadnje obdobje od maja 1936 do oktobra 1938 je preživela v Krakovu. Zdravje se ji je tako poslabšalo, da je 5. oktobra 1938 v krakovskem samostanu umrla.

Kot redovnica je imela sestra Favstina prvo videnje Jezusa 22. februarja 1931 na večer pred prvo postno nedeljo, ki ga je opisala tako: *»Zvečer, ko sem bila v celici, sem zagledala Gospoda Jezusa v belem oblačilu. Ena roka je bila dvignjena v blagoslov, druga pa se je dotikala obleke na prsih. Iz odstrte obleke na prsih sta izhajala dva velika pramena žarkov, eden rdeč, drugi bel. Molče sem gledala Gospoda; moja duša je bila napolnjena s strahom, pa tudi z veseljem. Čez nekaj časa*

mi je Jezus rekel: 'Naslikaj podobo po vzorcu, ki ga vidiš, z napisom: Jezus, vate zaupam. Želim, da bi to podobo častili, najprej v vaši kapeli, nato po vsem svetu. Žarki predstavljajo kri in vodo, ki sta privreli iz globine mojega usmiljenja takrat, ko je sulica prebodla moje umirajoče Srce na križu. Beli žarki predstavljajo vodo, ki očisti dušo, rdeči pa so kri, ki daje duši novo življenje. Ti žarki bodo ščit za dušo pred pravičnostjo mojega Očeta. Srečni tisti, ki živijo v tem zavetju, kajti Božja pravičnost jih tam ne bo dosegla.«

Jezusova prikazovanja in njegova naročila so bila za redovnico po človeški plati težko breme in zahtevno poslanstvo. Sama ni znala slikati, redovne predstojnice in spovednik njenim izpovedim ter naročilom sprva niso verjeli. Ko pa je maja 1933 prispela v Vilnius, danes glavno mesto Litve, je tam spoznala duhovnika Michała Sopoćka, ki je postal njen duhovni voditelj in spovednik. Ta ji je med drugim ukazal, da mora pisati dnevnik ter v njem opisati srečanja z Jezusom. Sestro Favstino je povezal s slikarjem Eugenijem Kazimirowskim, ki je po njenih navodilih naslikal prvo podobo usmiljenega Jezusa. Ko je bila junija 1934 slika dokončana, se je ob pogledu nanjo sestra Favstina bridko zjokala, saj se ji Jezus ni zdel tako čudovit, kakor ga je videla sama.

V čem, bratje in sestre, je pravzaprav sporočilo Favstininih srečanj z Gospodom?

Če bi bil Bog res le pravični sodnik, ki dobro plačuje in hudo kaznuje, bi nam ob srečanju z njim ne bilo lahko. Kdo, razen Device Marije, bi lahko mirno stopil pred takega sodnika? Če bi Bog ravnal z nami po strogi pravičnosti tega sveta, bi bila vrata nebeškega kraljestva zapečateni za vse. Ker pa smo v območju Božjega usmiljenja in se Jezus vedno znova sklanja k nam in nam podaja roko odpuščanja, ki ga lahko prejmemo v zakramentu svete spovedi, imamo vendarle upanje, da naša posmrtna prihodnost vendarle ni tako črna.

In ker se zavedamo Božjega usmiljenja in neskončne potrpežljivosti z nami, bom usmiljeni in potrpežljivi tudi mi, ko se nam vsiljujejo skušnjave, da bi sodili in obsojali naše bližnje.

Ko papež Frančišek v svojem dokumentu Veselje evangelija nagovarja duhovnike in jih vabi k usmiljenju do ljudi, pravzaprav daje lekcijo vsem katoličanom, posebno še tistim, ki o sebi mislijo, da so poklicani k presojanju dejanj svojih bratov in sester. Takole pravi: *»Včasih se obnašamo kakor nadzorniki milosti in ne kot njeni podeljevalci. Vendar Cerkev ni carinska postaja. Cerkev je Očetova hiša, v kateri je prostor za vsakega, še posebej za tistega s težkim življenjem.«* Amen.